

Bezetting is oorzaak van conflict

Zaterdag 22 juli 2006 - De reacties op het Israëlische optreden tegen Hamas en Hezbollah vertonen een patroon dat nu al decennia karakteristiek is voor de opvattingen van de Verenigde Staten en de meeste Europese naties.

Hoewel enkele Europese naties hun verontrusting hebben uitgesproken over het buitenproportionele geweld dat Israël gebruikt, zijn zij toch alle van mening dat het hier gaat om gerechtvaardigde zelfverdediging tegen terroristische activiteiten. De Amerikaanse president had geen enkele kritiek en benadrukte nog eens dat recht op zelfverdediging.

Dat betekent dus dat het Israëlische machtsvertoon wel begrijpelijk is, al is het volgens sommigen dan wellicht niet verstandig, terwijl de acties van Hamas en Hezbollah principieel verwerpelijk zijn, omdat nu eenmaal alles wat terrorisme wordt genoemd principieel verwerpelijk is.

Daarbij wordt er dan natuurlijk ook gewezen op het feit dat zowel Hamas als Hezbollah van mening is dat Israël geen recht van bestaan heeft en dus vernietigd moet worden. Het patroon van de vanzelfsprekende redelijkheid van Israël en de even vanzelfsprekende onredelijkheid van Israëls tegenstanders wordt ook bevestigd doordat de Israëlische mediacultuur naadloos aansluit op de mediacultuur van de rest van het westerse wereld, terwijl Israëls tegenstanders op onze televisieschermen met hun baarden en vreemde hoofddekels, om nog maar te zwijgen van hun infantiele Engels, inderdaad de indruk maken gevaarlijke halvegaren te zijn.

Door dit zich steeds weer herhalende reactiepatroon wordt de bittere werkelijkheid en tevens de ware oorzaak van al deze ellende gemakkelijk aan het oog onttrokken.

Dat is de nu al bijna veertig jaar durende bezetting van Palestijns grondgebied door Israël. Zonder die bezetting zouden Hamas en Hezbollah zelfs helemaal niet bestaan.

Zij zijn het product van uit wanhoop geboren radicalisme. Het groeiende radicalisme van de Palestijnen werd gevoed doordat al tientallen jaren duidelijk is dat Israël van plan is een aanzienlijk deel van de bezette westelijke Jordanoever te annexeren.

In het gehele bezette gebied werden en worden Israëlische nederzettingen gebouwd en er is een omvangrijke infrastructuur aangelegd die de greep van Israël op dit gebied ook op de lange termijn moet verzekeren.

Tevens worden stap voor stap initiatieven genomen die het uiteindelijk mogelijk zullen maken geheel Jeruzalem te annexeren. De rechten van de Palestijnen in het bezette gebied worden aanhoudend met voeten getreden. De Israëlische expansiepolitiek is met aanzienlijke geweld gepaard gegaan. Bij de eindeloze conflicten zijn driemaal zoveel Palestijnen om het leven gekomen als Israëlische burgers. Wie Israël's tegenstanders radicaal en onredelijk noemt, zal op zijn minst moeten toegeven dat het Israëlische beleid even radicaal en onredelijk is.

Zolang Israël een gewelddadige bezetter is, heeft het moreel geen poot om op te staan.

Over beëindiging van de bezetting en de creatie van een Palestijnse staat is in de jaren negentig serieus onderhandeld. In de westerse media werd van deze onderhandelingen meestal een beeld gegeven als zou Israël de redelijkheid zelve zijn, terwijl Arafat een ondankbaar warhoofd was, dat tal van unieke kansen op een aantrekkelijke regeling liet lopen. Dat zou vooral het geval zijn geweest in december 2000, toen president Clinton in een laatste wanhoopsoffensief de onderhandelingen tot een goed einde probeerde te brengen. Premier Barak van Israël zou bij die gelegenheid Arafat een aanbod hebben gedaan dat getuigde van een opmerkelijke edelmoedigheid. Toch weigerde Arafat op het laatste moment en zo kregen de Palestijnen weer eens de schuld van de mislukte onderhandelingen. Wie het voorstel echter in detail beschouwt, zal begrip hebben voor Arafats weigering de door Israël gevraagde veiligheidsgaranties te accepteren.

De onderhandelingen bevinden zich nu al weer jaren op dood spoor en dat heeft Sharon en zijn opvolger Olmert doen concluderen dat Israël zijn grenzen dan maar eenzijdig moet vastleggen. In het kader van dat voornemen is de Gaza-strook ontruimd en zijn er plannen gemaakt een deel van de nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever te ontruimen. Dat laatste lijkt mooier dan het is. Olmert is van plan Jeruzalem geheel te annexeren, alsmede alle grote Israëlische nederzettingen ten oosten van Jeruzalem.

Dat betekent dat de eventuele Palestijnse staat de facto in tweeën wordt gedeeld.

Ook claimt Olmert een strategisch deel van de Jordaanvallei en vanzelfsprekend de veiligheidsinfrastructuur. Het is een plan waarmee de Palestijnen onder geen enkele denkbare omstandigheid akkoord zullen gaan en dat dus het schijnbaar eindeloze conflict zal bestendigen.

In feite is er een oplossing voor het conflict, een oplossing die iedereen al kent, namelijk de ontruiming door Israël van al het in 1967 bezette gebied. Sympathisanten van Israël zullen zeggen dat Israël wel gek zou zijn dat te doen, gezien de omvangrijke veiligheidsrisico's.

Heeft Israël immers niet de Gazastrook ontruimd, om nu vanuit die strook onophoudelijk beschoten te worden? Het is daarom noodzakelijk dat een dergelijke ontruiming door de Verenigde Staten of door de NAVO wordt gegarandeerd, met alle consequenties vandien.

Prof. dr. Maarten van Rossem is historicus.

<http://www.bndestem.nl/opinie/article520138.ece>